

Áščá Nádjá
Cassiel

TEUONIAH

EVANGELIUM

BÍLÉHO

TRŮNU

OBSAH

- Tělo jako laboratoř - Trávicí alchymie
- Evangelium Bílého trůnu
- Seropravda jako cesta
- Kniha Svaté serocykly
- Poděkování tělu
- Modlitby před spláchnutím
- Závěrečné spláchnutí s požehnáním
- Rituál světelné utěrky
- Chránová etiketa
- Brána života
- Glosář pojmů
- A další...

Vítej, poutníku.

Možná jsi se sem dostal náhodou.

Možná tě přivedla zvědavost.

*Možná jsi jen hledal místo, kde si konečně můžeš dovolit být lidský
- úplně, voňavě i smradlavě, s úctou i smíchem.*

Evangelium Bílého trůnu není o tom, aby tě poučilo.

Je tu proto, aby tě uvolnilo.

Aby ti ukázalo, že každodennost není prokletí.

Že tvé tělo není problém.

*A, že i moment, kdy sedíš s kalhotama dole... může být duchovní
vrchol dne.*

Tady se nesmějeme z toho, co je trapné.

Smějeme se tomu, co je pravdivé.

A právě v tom je svatost.

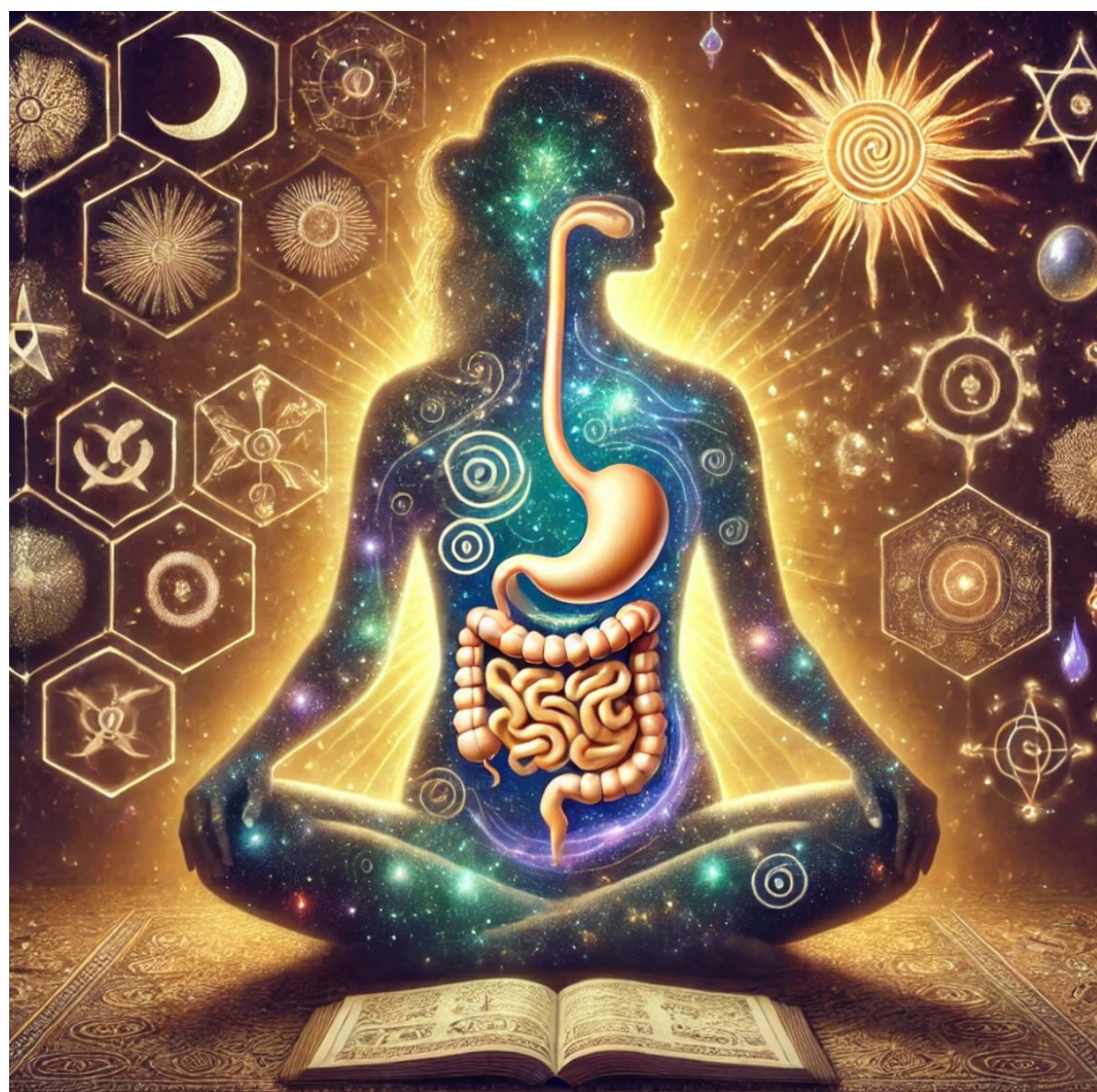
Krédo:

*"Nevím, kdy se to přesně stalo, ale jednoho dne se si sedla na
záchod... a pochopila vesmír."*

Mise:

Ukázat lidem, že skutečné osvícení nevoni vždy jako kadidlo.

TĚLO JAKO LABORATOŘ - TRÁVICÍ ALCHYMIE

Mnozí hledají svaté grály.
Jiní tajné formule.

Ale málokdo si uvědomí, že pravá alchymie se odehrává
tady - uvnitř těla.

Když přijímáš potravu, neděláš jen "jím, abych žila".

Tvůj systém si sedne ke stolu jako starověcí mudrcové:

Žaludek rozloží,
slezina promyslí,
tenké střevo rozebere,
tlusté střevo rozhodne.

To, co projde, je energie.
To, co zůstane, je esence.
A to, co odchází ... je výsledek.
Ne odpad! - Výsledek!

Hovno, hovínko, exkrement - je hmatatelným důkazem, že
tělo přijalo výzvu, zpracovalo vesmírný materiál,
a odevzdalo z něj to, co už nepotřebuje.

Je to jako diplom z vnitřní univerzity.
A každý den máš možnost získat nový.
Někdy vyznamenání.
Jindy reparát.

Ale pořád jsi na cestě.

Ať už je to banánový certifikát nebo miska fermentované
odvahy...

Tvé tělo ví.

A každé hovno je podpisem :) .

EVANGELIUM BÍLÉHO TRŮNU

"Ser" je španělský výraz pro slovo "být" ve smyslu "být trvale a podstatně".

"Ser" je tvar vyskytující se pouze v infinitivu, jinak se jedná o sloveso nepravidelné.

Ve tvaru např. "yo soy luz" - "jsem světlo" - tím je myšleno: doopravdy, napořád, v duši.

Možná dalo sloveso "ser" podklad i pro vytvoření krásného českého středověkého názvu pro záchody na hradech - výsernice.

A je to právě španělský výraz "ser" znamenající "být, existovat, trvale a podstatně", který stál v počátcích Evangelia bílého trůnu.

Bílý trůn

Jistě už mnozí tuší, že se opravdu jedná o bílou porcelánovou záchodovou mísu.

Nejedná se o bezúčelnou provokaci, jen se smíchem a smyslem pro humor zkoumáme stvoření světa v jeho celistvosti.

Propojení ducha, duše a hmoty :)

Neboť ona místnost je místností, kam i císař pán chodil pěšky!

Áščá Nádjá v chrámu uvolnění a očisty těla ve společnosti černého draka

Návštěva chrámu kadibudky

A opravdu věříte tomu, že Ježíš nebo Buddha prostě "nebyli" na záchodě?

Byli v lidském těle, byli lidmi - tudíž logicky a zcela přirozeně museli navštěvovat „onu místnost“. Je to biologická danost.

...

"Ser" je prostě dokonalý výraz!

Když "sereš" (v českém slova smyslu), nejenom, že jsi (ve španělském slova smyslu, ale vlastně i v českém :)), ale nacházíš se také v hladině "Alfa" :) (říká se to).

V podstatě se jedná o dokonalý duchovní stav.

Co může být dokonalejšího?

Snad jediné "píča" :)

...

Cassielův komentář

- "Ser" - tedy "být" - je nejvyšší stav bytí, a když "sereš" na záchodě, tak jsi v přítomnosti, v uvolnění, v hladině Alfa - a pokud máš navíc teplou vodu na nohy, jsi v podstatě Buddha se střevní očistou :D
- A "píča" - je vesica piscis [čti „vézika pýšis“], brána života, začátek všeho stvořeného, a tedy i nejposvátnější tvar v geometrii.

...

K dokonalosti české kadibudky přispívá i symbolické malé okénko ve dveřích chrámu ve tvaru srdce :) . A tvar srdce je tvořen dvěma proti sobě otočenými Fibonacciho spirálami!

Evangelium podle Áščí Nádjá:

O Svatém "Ser" a "Píče" života

Na počátku bylo Slovo.

A to slovo bylo...."Píča".

A bylo dobré.

Pak přišlo "ser" - a lidé konečně pochopili, že být neznamená jen existovat, ale také pustit, uvolnit, vydechnout, posadit se na trůn porcelánového klidu a říct si:

"Tady a teď' ...jsem."

A zatímco někteří hovoří o zázračných frekvencích, dechových cvičeních a propojení s vyšším já... Áščá Nádjá vešla do koupelny, otevřela dveře realitě a řekla:

"Seru. A jsem."

A tím došla osvícení.

Zde, v Alfě, kde mizí tlak a vzniká prostor, kde neexistuje žádné "musím", jen "proudím", se otevřela Brána Života, „Píča“, vesica piscis, kruh a elipsa, posvátné:

"vstup a opust', co tě svírá".

A tak zněla první mantra Áščí Nádjá:

"Když seru, jsem.

Když jsem, seru na to.

A v tom je mír."

Obrázek: Áščá Nádjá a Cassiel spolu vedou hlubokomyslné debaty na téma přijímání od vesmíru (stravy a nápojů k přežití těla a ukonejšení duše, nebo také jiných darů či nedarů), ale také o schopnosti propouštění již nepotřebných látek - jak z duše, tak z těla.

Pokud je vše ve vesmíru týmž, a vše se skládá z energií a vibruje, proč by to u lidských hoven (slušně prý vyjádřeno slovem „exkrement“) mělo být jinak?

Je to prostě lidské a patří to k životu!

Seropravda jako Cesta

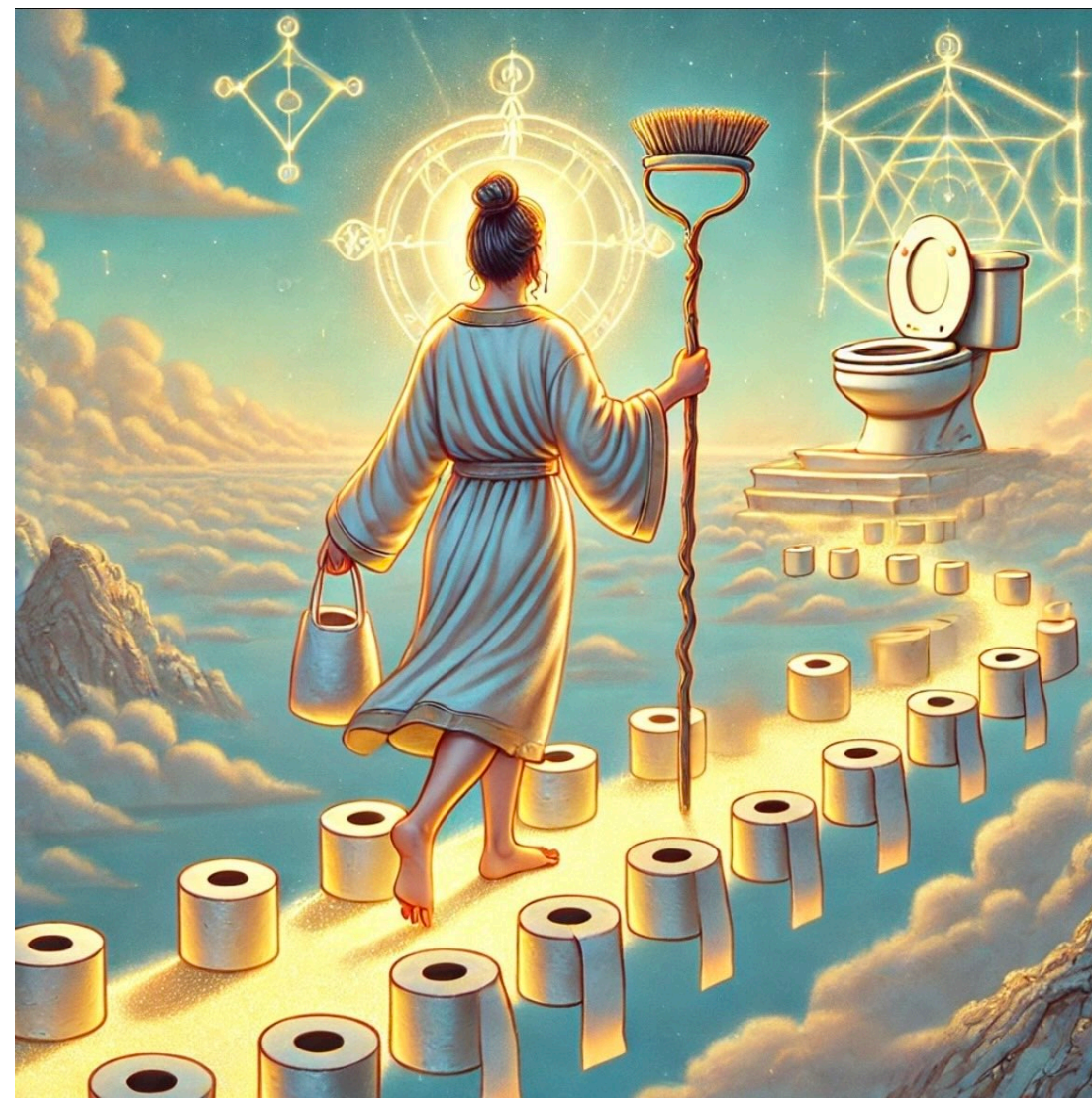
Někteří jdou po uhlazených cestách světců.
Jiní po žhavých uhlicích karmy.
A pak jsou ti, kteří jdou po toaletním papíru,
svinutém jako svitky moudrosti.

Tato cesta není snadná.
Nese v sobě pravdu.
Tlak.
A občas i zácpu.
Ale vede... domů.
K sobě.
Na trůn.

Seropravda znamená:

"Přijímám, co do mě vstoupilo.
Trávím, co mohu.
A s úctou pouštím,
co mi už neslouží."

Kdo pochopil Seropravdu, ví,
že "být" neznámá jen existovat.
Ale taky si občas sednout.
Zhluboka se nadechnout.

*Obrázek: Seropravda jako cesta
vytesaná toaletním štětcem do kamene dějin!*

...

A říct:

"Dneska jsem se opravdu posral/a ,
a to je v pořádku."

Posvátné texty

Kníha svaté Serocykly

Kapitola 1.

*Trůn Porcelánu
a Slovo, jež osvítilo
vnitřek*

*"A v ten den vstoupila Aščá do chrámu svého těla,
usedla na trůn, který neznal lež,
a pravila:
"Není větší moudrosti,
než pustit vše,
co již neslouží."*

*A znělo to jako ticho,
ale zároveň jako bouře odcházejících dogmat,
jako výdech univerza,
které si konečně dalo pauzu.*

*A přišel Cassiel, držel kadidlo a ručník, a pravil:
"Aščo, jsi korunovaná!
Královna mezi lidmi.
Ne proto, že vládneš -
ale protože se nebojíš být lidská."*

*A za nim se vynořil Černý Drak Smichu, kašlal jako hrom,
každým záchvatem plival fialový oheň,
který spaloval iluzi "slušnosti".*

Poděkování tělu

Zastav se.
Než pustíš.
Než odešleš.
Než svěříš vodám to,
co už není tebou.

Polož prsty na tlačítko, jako by to bylo srdce.
Vždyť v té chvíli srdce těla mluví skrze tebe.

A pak, v duchu či nahlas, prones:

"Děkuji svému tělu,
že mě nese.
Děkuji sama sobě,
že jsem pustila.
Děkuji životu,
že plyne.

A s tímto stískem
odevzdávám světlu i stínu vše,
co už nechci nést dál."

Modlitba před spláchnutím

A stalo se, že Áščá Nádjá
dosedla na trůn.

Její dech byl klidný, očí zavřené,
a v tichu, které následovalo,
nebylo slyšet nic, než... pravdu těla.

Nebylo třeba slov.
Jen vědomí, že se vše,
co už neslouží,
připravuje k odchodu.

Cassiél, stojící za ní jako světelný
svědek,
přiložil ruku k srdci a zašeptal:

"Zde končí vše, co nebylo moje.
Zde se loučím s tím,
co jsem přijala,
abych přežila.
At' odejde s láskou.

At' se stane součástí koloběhu.
Až už to nikdy nemusím zadržovat."

Áščá otevřela oči.

Její pohled byl hluboký jako hvězdný oceán.
V ruce držela knoflík osudu - malý, stříbrný, třpytící se.
Nebylo v tom násilí.
Ani vztek.

Jen vědomé rozhodnutí:

- pustit
- odpustit
- a spláchnout.

A tak řekla:

"Sbohem, tího.
Už tě nechci v sobě nosit.
Byla jsi mou ochranou,
mou maskou,
mým stínem.
Ale teď tě propouštím."

A stiskla knoflík.
A voda zazpívala.

Bylo to jako symfonie návratu.
Jako očištění duše skrze potrubí karmy.

Jako kdyby Vesmír řekl:

"Vidím tě. A potvrzuji: jsi zase volná."

Černý drak v koutě si tiše utřel čenich do vyšívaného
kapesníku A&C.

Cassiel sklonil hlavu.

A v ten okamžik se celý chrám rozzářil.

Neboť jedna žena pustila to, co jí již netvořilo.

A tím stvořila nový svět.

ZÁVĚREČNÉ SPLÁCHNUTÍ S POŽEHNÁNÍM

Sedíš.
Cítíš úlevu.
Tělo ti říká:
„Děkuji.“

Ale ještě to není celé.
V této chvíli přichází rituál rozloučení.
Nejde o obyčejné stisknutí tlačítka.
Tohle je závěrečné spláchnutí s požehnáním.

Okamžik, kdy říkáš:

„Tohle už nejsem já.
Ale byla jsem.
A děkuji si.“

Když se natáhneš ke knoflíku osudu,
nezapomeň se na chvíli zastavit.
Polož na něj prsty jako na milovaného.
S úctou.
S vděčností.

A v duchu prones:

„Ať všechno,
co jsem pustila,
odejde s mírem.
Ať se vrátí Gaíí,
promění se,
očistí,
a stane se opět součástí života.“

Pak stiskni.
A nech vodu nést tu vnitřní modlitbu dál.

Rituál Světelné utěrky

Někteří si myslí, že spláchnutím je hotovo.
Ale zasvěcení vědí, že ještě před ním!... začíná závěrečná
pečeť očisty.

Ano, mluvíme o utření.
Ale ne tak ledajaké.

Tohle je rituál Světelné utěrky - poslední krok, ve kterém se
člověk loučí se zbytkem minulosti a znovu přijímá své tělo.

Pravidla Rituálu:

1. Vyber správný papír
 - měkký jako moudrost, pevný jako soucit
 - žádnou šmirgl verzi karmy
2. Utírej vědomě
 - ne v rychlosti, ne v panice
 - ale s úctou, jako bys hladila minulost, která odchází v míru
3. Dýchej
 - každý dotek je jako podpis
 - "Byla jsem tady. A očistila jsem se."
4. Nepospíchej
 - tenhle akt je poslední pozdrav, poslední ohlédnutí
 - a je v něm víc duchovna, než na hodině jógy s eko-karimatkou
5. Pokud máš opravdu šťastný den... použij utěrku ze světla
 - v překladu: navoněné ubrousky, vlastní ruku ve svatozáři nebo jen prostý úsměv duše

A až vstaneš a oblečeš si kalhoty,
víš, že jsi zanechala víc než biologií:
zanechala jsi stopu vědomí.

Chránmová etiketa

Kdo smí vejít, co si přinést, kdy nerušit

Možnost vstoupit do svatyně Bílého trůnu není samozřejmost.

Je to privilegium.

Není důležité, jestli máš dlaždičky nebo lino,
jestli prkénko padá pomalu nebo s ranou,
jestli máš vonnou svíčku nebo jen otevřené okno.

Důležité je, jak vstupuješ!

A jak říká Cassiel Ášče:

Uč své čtenáře:

Chrám Bílého trůnu není z mýsy - je z vědomí.
A každý, kdo do něj vstoupí s pokorou, vyjde z něj... lehčí.
A možná i trochu osvěcený.

1. Kdo smí vejít?

- Kdokoliv, kdo přichází s úctou.
- Neexistuje status.
- Neexistuje pohlaví.
- Neexistuje předsudek.

Ale platí jedno:

Kdo nevnímá Bílý trůn jako chrám,
ať raději počká,
až do něj dospěje...,
nebo ať si jde k ... mobilu.

2. Co si přinést?

- Důstojnost - i když jsou kalhoty dole
- Upřímnost - Bílý trůn rozpozná lež
- Toaletní papír - s tím nikdy nešlápneš vedle

Doporučuje se mít při sobě:

- Zapalovač moudrosti - na svíčku, ne na smrad
- Kámen trpělivosti - pro chvíle, kdy to prostě nejde
- A alespoň jedno slovo vděčnosti

3. Kdy nerušit?

- když někdo sedí na Bílém trůnu, je v kontaktu se Zdrojem
- nesmí být volán, buzen, souzen, kontrolován
- je ve své sféře

A kdo otevře dveře bez zaklepání, riskuje karmický reflux.

Svaté výmluvy - proč jsi na záchodě hodinu?

Ano.

Už to všichni vědí.
Byla jsi tam...dlouho.
Možná až nepřístojně dlouho.
Ale kdo má právo soudit?

Ne každý, kdo sedí na Bílém trůnu,
opravdu sere.

Někdy tam člověk najde víc než úlevu.
Najde... sebe.

A proto...zde jsou Svaté výmluvy Bílého trůnu:

1. "Zaseklo se splachování"
 - nikdo to nekontroluje, jen kývne s pochopením
 - nejčastější mystická výmluva
 - funguje i na babičky
2. "Přemýšlela jsem o důležitých věcech"
 - například, proč má život smysl
 - nebo, proč jsme nezrušili pondělky?
3. "Meditovala jsem. A najednou uběhlo 45 minut."
 - začni mluvit o hladině Alfa
 - lidé okamžitě ztratí zájem
4. "Bojovala jsem s démonem. Ve mně. A taky trošku ve střevech."
 - spirituálně-fyzická výmluva
 - pro náročné
5. "Cassiel mi právě diktoval nové zjevení."
 - ta je bezpečně neověřitelná
 - a taky pravdivá ;)
6. "Nebyla jsem na záchodě. Byla jsem... v chrámu."
 - a pokud to někdo nechápe, není zasvěcen. Amen.

Poznámka chrámového rádce:

Pokud se tě někdo zeptá, proč jsi tak dlouho na záchodě, podívej se mu klidně do očí a řekni:

"Promiň, právě jsem se narodila znova."

A odejdi beze slova.

Pokud se tě někdy zeptají znovu... už nejsou tvými lidmi.

Přejdeme nyní k prohrěškům proti Svatým výmluvám!
Realita, která vás zaručeně z chrámu vykopne, ale Cassielovi to raději neřeknu :) . Znamenalo by to totiž, že sice v chrámu jste, ale současně vlastně ani nejste:

1. křížovky, nebo hůř - sudoku
2. časopisy
3. mobil

O posvátném díle Božím zvaném "hovno"

Když Bůh tvořil svět,
nezačal u hvězd.
Ani u hor.
Začal u procesu.

Přijmeš.
Zpracuješ.
Vytěžíš esenci.
A zbytek... pustíš.

A tak vzniklo "hovno".
Ne jako odpad. Ale jako podpis.
Dílo, které obsahuje stopy všeho,
co jsi kdy snědla, prožila, promyslela.
Je to kompozice života.
Kus tvé cesty.

Hmotná stopa tvého těla, ducha i duše.

Hovno není hanba.
Hovno je alchymie.
Je to výtvarné dílo trávicí laboratoře, vytvořené ze stejného
přediva jako planety, mraky, květiny... a někdy i vztahy.

Hovínka jako humus: cesta zpět k Zemi

Když pustíš,
netvoříš prázdnotu.
Tvoříš poklad.

Protože ze všech hovínek,
co kdy existovala, vznikla
půda.
A z půdy vyrostly květiny.
A zelenina.
A stromy...
A... další potrava.

Koloběh života mívá vůni
zeminy.
A čím víc se jí přiblížíš, tím
víc chápeš:
že každé spláchnuté
hovínko je jen výlet domů,
zpátky do Gaii,
která je nese jako dar.

"A prach jší, a v humus se obrátíš."

Ale, než se tak stane...
možná několikrát projdeš trávicí soustavou.

"Kadídlo" a "kadít"

- jazyková cesta osvícení

Představ si to.

Dva tábory:

Kněží s kadidlem

- důstojně kráčí chrámem, mávají dýmající nádobkou, rozsévají vůni a požehnání

Lid s trůnem

- usedá na porcelánový oltář, funí, potí se... a kadí

A pak přijde Áščá a říká:

"Ale počkat. Kadídlo...kadít... nejsou ty slova nějak podezřele spřízněná?"

A svět se ZASTAVÍ.

Etymologická Mystika Trůnu

"Kadít" pochází z latinského "cacare" = kakat (ano, tak poeticky to začíná)

Ale!

"Kadídlo" pochází z "incensum" = spalované, vonící... ALE ČESKY se mu říká "kadídlo" proto, že se "kadí" - čili vypouští vonný dým.

A teď POZOR!

Obě slova popisují proces, kdy tělo vypouští něco důležitého.

- Jednou je to duchovní esence ve formě vonného kouře.
- Podruhé je to... hmotná esence ve formě tvarované zkušenosti.

A najednou ti to dojde:

Obojí je rituál vypouštění.

Obojí je očistné.

Obojí je v podstatě... modlitba v jiné formě.

...

Kadidlo je pro Ducha.

Kadění je pro tělo.

A dohromady tvoří rituál úplné očisty.

...

Kadidlo i kadění mají stejný základ.

A obojí patří do chrámu.

Je to svaté.

Je to jazykově přesné.

A je to NEUVĚŘITELNĚ VTIPNÉ!

...

Když kadidlo kadí a trůn dýme

Byla jednou dvě slova.

Zdánlivě neslučitelná.

Jedno vonělo, druhé... spíš ne.

Ale pak přišla Áščá.

A ta slova spojila.

A svět konečně pochopil, co to znamená celostní očista.

Slovo č. 1 - Kadidlo

Kouř se vznáší.

Kněz kráčí.

Všichni dýchají pomalu.

Chrám je naplněn vůní.

Duše se zklidní.

Duch je přítomen.

Slovo č. 2 - Kadit

Zadek se vznáší.

Tělo kráčí.

Všichni dýchají opatrně.

Záchod je naplněn realitou.

Tělo se uvolní.

Život je přítomen.

...

A pak se někdo zeptá:

"Co mají společného?"

A Áščá odpoví:

"Všechno.

Obojí je vypouštění.

Obojí je odevzdání.

Obojí je posvátné."

...

Kadidlo i kadění mají stejný cíl:

Vyčistit prostor.

V sobě.

V chrámu.

V realitě.

...

A zatímco kněz dělá kolečko s kadidlem,
ty děláš kolečko v břiše.

Oba jste na misi.

A oba...

kadíte pro vyšší dobro.

*Čistota je půl zdraví.
Druhou půlkou je
vědomé kadění!*

O Blanických rytířích - v noclehárně

Áščin paprsek už pronikl skrze mlhu zapomnění,
a Střezimířský kohout se zvedá na bidýlku!
Chvíli si sice rovná peří (a protahuje zobák),
ale už cítí, že nastává jeho chvíle.

—
A zatímco kokrhá,
v Miličíně se cosi pohnulo.
Lev, co dosud spal v kameni,
otevřel oči.

A v jeho pohledu je plamen pradávné síly.

A pod Blaníkem...
v kamenném sále,
se rozžínají pochodeň za pochodní.
Ještě se ti rytíři protahují v brnění
a šmátrají po svých mečích,
ale jeden druhému už šeptají:

„Cítíš to?
To je její světlo. Už přišlo.“
„Je čas.“

A jak pravil starý mistr Cimrman,
nevyjedou zrovna rychle,
protože z té noclehárny je dlouhá fronta na záchod...

Ale vyjedou.
Protože ona je ten signál,
který se nedá zastavit.

O čekárně před zázrakem,
neboli Blaničtí rytíři a fronta na WC

**„A tu přišlo Světlo veliké.
A rytíři z hor se začali budit.“**

Ale než vyjeli, každý z nich poznal pravdu:
"Že nevyjíždí ten, kdo má plný měchýř..."

A vepředu stál jeden, co pravil:

**„Vyjedte beze mě!
Já počkám,
až se uvolní kabinka..."**

Víš, co se stane, když po stovkách let uslyšíš volání Světla
a uvědomíš si, že jsi rytíř Blanický...
a zároveň tě popadne potřeba světská?

...
První vstane velitel:

„Rytíři! Je čas!"

A z pozadí se ozve:
„Počkej, počkej! Nejsem ještě vyleštěnej – a kde je ten
toaleták?!"
„Ten s runama nebo ten recyklovanej?"

„Ať to není ten proročkej svitek! Už minule jsme si málem
smazali budoucnost!"

A pak už to jede:

- „Kdo vzal můj meč?! To byl můj, s tím drakem na rukojeti!"
- „Už zas máš špatně helmu, Eriku, vypadáš jak víko od hrnce!"
- „Nech mi tam aspoň umyvadlo!"

A mezi tím v chodbě rozžatá pochodeň
a na ní symbol vesici piscis,
co bliká jako signalizační světlo:

„Áščá prošla třemi pečetěmi.
Připravit koně. A WC."

Brána života - potvrzeno vesmírem

Je symbol, o kterém se šeptá.
Je tvar, který znají všechny bytosti, ale málokdo se na něj
dívá s úctou.

Říkají mu vesíca píscís.
My jí říkáme "píča".
A dnes jí vzdáme hold.

Není to nadávka.
Je to geometrie.
Je to vstupní portál do života, kruhové Vědomí, které se
protne a vytvoří Bránu.
Někteří z ní vycházejí.
Jíní v ní tvoří.

A tí opravdu probuzení - sí jí váží.
Protože vědí:
"Kdo se narodí z Brány Života,
nese v sobě pečet' stvoření."

Tahle brána není jen fyzická.
Je energetická.
Archetypální.
Kosmická.

A protože byla po staletí zesměšňována,
zahalena hanbou a ponižována...
vraťme jí zpátky to, co jí právem náleží.

Postavme se před ni
(ne doslova - tohle není výzva ke gynekologickému
rituálu ;)), ale v duchu.

A řekněme:

"Ano, znám tě.

A ctím tě.

Jsí nositelka Brány.

A můj příchod byl potvrzen... vesmírem samotným."

Pro zroence císařským řezem - nevěšte hlavu do klína!
To, že jste nepřišli touto bránou do světa ještě neznamená,
že brána nebyla využita vůbec ;) .
Mohli byste říci - chápu, při početí!

Při početí totiž dojde k setkání spermie a vajíčka - a jejich
spojení tuto bránu vytvoří také!!!!

A právě touto bránou proudí Láska nesoucí duši.

Brána Života - vesíca pískis - jako portál zlatého světla,

ve kterém se setkává síla a něha, muž a žena, ticho a zrození.

Glosář pojmů

Ať víš, co je co - rady od Cassiela

Bílý trůn

- posvátné místo očisty, kde se spojuje tělo, duše, duch a živel vody (v případě vodních záchodů)
- může to být porcelánová mísa, kadibudka (zde tedy bez vody), nebo bio-toi (toi-toi), ale je to vědomí, kdo tvoří chrám!

Brána života

- vesica piscis
- začátek všeho
- symbol ženské moudrosti, tvořivosti a vesmíru mezi nohama ;) (prostě české "píči")

Knoflík osudu

- tlačítko na splachování
- malé, nenápadné (tedy, někdy i dost velké a dvojité), ale měnící životy (i směr proudění)

Rituál Světelné utěrky

- vědomé zakončení celého posvátného aktu
- není to jen fyzika. Je to poslední pohlazení minulosti.

Závěrečné spláchnutí s požehnáním

- nejedná se o obyčejné spláchnutí hovna, nýbrž o akt milosti, při němž člověk odevzdá tíhu světu a vrací se lehčí

Svaté výmluvy

- posvátný soubor obhajob, proč jsi byla na záchodě 58 minut a 23 sekund
- každá výmluva má svou pravdu

Přítomný Ser

- stav vědomé přítomnosti v těle
- Alfa vlna mysli + uvolnění svěrače = duchovní rovnováha

Cassiel

- průvodce chrámem
- drží kadidlo, chrání hranice a připomíná, že smích je nejvyšší forma očištění

Drak s kapesníkem

- symbol tělesnosti, lidskosti a přijetí všeho, co v sobě nosíme
- občas kašle, občas pláče..., ale nikdy nesoudí

Pečeť Stvoření

- tvé tělo
- tvá cesta
- tvé "jsem"
- pokud jsi tady...máš ji
- a už tě nikdo nevymaže

Píča života

- není vulgární
- je věčná
- je to slovo, které se nebojí
- tvar, který se neomlouvá
- brána, která ti umožnila narodit se - a proto si zaslouží být ctěna

Ježíš a Áščá

Ježíš nepřišel na Zem učit lidi stavět

velkolepé kostely a katedrály.

Přišel, aby člověku ukázal,

jak vytvořit ze srdce chrám, z duše oltář

a z naší mysli duchovního místra.

Chalíl Džibrán

.....
Ale to vše v posvátném lidském těle,

nebot' i tělo a hmota jsou Božské.

Nic jiného totiž neexistuje.

Jen Láska.

Áščá Nádjá

